

DEXTER JE MRTVÝ

SVĚTLA.
KAMERA.
FINÁLE.

JEFF
LINDSAY

**DEXTER
JE MRTVÝ**

JEFF
LINDSAY

DEXTER
JE MRTVÝ

Přeložil Zdeněk Hofmann

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 by Jeff Lindsay

All rights reserved.

Z anglického originálu *Dexter Is Dead*

(First published by Doubleday, New York, 2015)

přeložil © 2015 Zdeněk Hofmann

Redakce textu: Jiří Pácek

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2015 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-394-5

Tuto knihu věnuji dexterovcům – všem lidem na celém světě, kteří si v srdci udělali místo pro mého malého netvora a tím mi umožnili, abych se několik let cítil jako někdo výjimečný. Nikdy by se to nestalo bez vás. Děkuji.

Také ji věnuji Méďovi, Pookie a Tinky – kvůli nim žiju (a stárnu).

A především Hilary, která je pro mě vším.

PODĚKOVÁNÍ

Rád bych poděkoval Samantě Steinbergové za její stálou pomoc. Poskytovala mi cenné zázemí a také inspiraci ze skutečného života pro několik zápletek v této knize. Rovněž mě dostala do nápravného zařízení Turner Guilford Knight – a to *po dobrém*.

V TGK jsem zavázán kapitánce Richardsonové, jež si přes svůj hektický program udělala čas k rozhovoru se mnou, zodpověděla mé otázky a navrhla, kam bych se v TGK měl podívat. Také seržantu Fauremu za to, že mi věnoval čas a podělil se o vědomosti. A strážnému Rondonovi, jenž mě provedl zařízením, patří můj zvláštní dík. Pomohl mi neuvěřitelně pozorně a vrcholně profesionálně. Bez pomoci těchto lidí bych nedokázal napsat to, co jsem napsal. Jsou to skvělí lidé, kteří dělají mimořádně těžkou práci – a dělají ji dobře.

Děkuji rovněž Alexandru J. Perkinsovi z Perkinsovy právní kanceláře v Miami, který mi poradil v několika právních záležitostech vyskytujících se v knize, a Juliovi za jeho rady o hudbě, válce a zenu.

Děkuji rovněž svému redaktorovi Jasonu Kaufmanovi za to, že celou věc odstartoval –

– a svému agentovi a příteli Nicku Ellisonovi, který vše dotáhl do konce. Díky ti, svatý Nicku.

KAPITOLA I

TAKHLE TO NEMĚLO SKONČIT.

V záblesku oceli – ano; v dešti střel, v chóru dušených stenů a zděšených vzdechů smíšených se vzdáleným kvílením sirén – nepochybně. Správně dramatický konec s uspokojivým seznamem mrtvých; marný boj proti blížícímu se konci, třeba i s přídechem zrady – rozhodně. Pak smrtící úder, krátká muka, poslední povzdech plný lítosti kvůli všemu, co jsem nestihl, a na závěr vše zčerná: toť vhodný konec života plného zvrhlých slastí.

Ale takhle ne.

Ne s dopadeným Dexterem; děsivě podvedeným, očerněným a nepravdělivě obviněným ze spáchání hrůzných věcí, které ani neudělal. Alespoň *tentokrát* ne. *Tentokrát*, v této katastrofické a hned několika vraždami zatížené chvíli je Dexter nevinný jako padlý sníh – anebo případněji jako písek na South Beach. I když popravdě na South Beach není vůbec nic nevinného, rozhodně ne nevinnějšího než Dexter, jehož katalog až rozmarně zvrhlých uměleckých děl je, na rovinu, pozoruhodně dlouhý. Pouze nezahrnuje nic ze současných událostí, tím je to smutnější. *Tentokrát* ne.

A ne takto. Ne zavřený v těsné, chladné a páchnoucí cele v nápravném zařízení Turner Guilford Knight – a navíc v posledním patře, speciálním očištcí určeném nejodpornějším a nejotrlejším netvorům. Zbavený všech základních svobod. Neustále v bdění i spánku sledovaný a kontrolovaný. Celý Dexterův svět se scvrkl na tuto malou celu, jen na dveře z tlusté oceli a ještě tlustší betonové stěny narušené pouze štěrbinou

vpouštějící dovnitř světlo, ale nedovolující vyhlédnout ven. Výbavu tvoří úzká kovová pryčna s tenkou a odrbanou věcí žertovně nazvanou „matrace“. Umyvadlo, toaleta a police. Dexterův vesmír.

A to je všechno; žádné spojení s vnějším světem kromě úzkého otvoru ve dveřích, kterým se dodává Úředně schválená výživná strava. Žádný internet, televize, rádio, nic, co by mě mohlo rušit v rozjímání nad mými nespáchanými hříchy. Mohu ovšem žádat nějaké čtivo – ale učinil jsem hořkou zkušenost, že dva nejpobláznější tituly v knihovně jsou „Není povoleno“ a „Nemáme“.

Nebohý, žalostný, dokonce politováníhodný; chudáček zoufalý Dexter odhozený na sterilní skládku systému.

Kdo by však mohl cítit sympatie k netvorovi jako já? Anebo, jak se musí říkat v této době, kde je svědomí často předmětem žalob, *údajnému* netvorovi. V jehož údajnost všichni věří. Policisté, soudci, nápravný systém sám i má drahá sestřička Debora – dokonce i já, kdyby na mě naléhali, bych musel připustit, že skutečně jsem netvor. Opravdu jsem se tak zachoval, nikoli údajně, když jsem opustil místo činu, kde ležela zavražděná Jackie Forrestová, slavná herečka, o které se všeobecně vědělo, že byla i moje milenka. Pak mě našli *flagrante sangre* s těly mé ženy Rity a Roberta, slavného herce, a to nemluvím o velmi životaschopné, leč spoře oděné Astor, své dvanáctileté adoptivní dcerce. To ona zabila Roberta „slavného herce“ Chase, jenž ji oblékl do negligé a pak zabil Ritu. Jako zoufalý břídil jsem tam nakráčel, abych věci napravit, namísto toho jsem vše zásadně, zřetelně, děsivě a zřejmě i nenávratně pokazil – a téměř jsem se stal Robertovou další obětí.

Můj příběh byl prostý, jasný a nenapadnutelný. Zjistil jsem, že Robert je pedofil a unesl Astor. Zatímco jsem ho hledal, zabil Jackie. A pak jako vrchol ironie v našem dostihu o šaškovskou korunu Rita – bezmocná, bláznivá, beznadějná Rita, královna nesouvislých monologů, drahoušek dojemná Rita, která by nenašla klíčky od auta, ani kdyby je držela v ruce – Rita ho našla přede mnou. Robert ji praštil do hlavy a ona následkem toho zemřela, když tloukl mě a plánoval romantický útek se svou pravou láskou Astor. A zatímco jsem ležel svázaný a bezmocný, Astor vrazila do Roberta nůž, osvobodila mě a tak skon-

čilo tohle pitomé a ztřeštěné dobrodružství dementního Dextera, blbouna nejapného. Jestli vážně existuje bůh, což je přinejlepším nanejvýš sporné, má příšerný smysl pro humor. Protože vyšetřujícím tuto krvavou lázeň je detektiv Anderson, muž bez inteligence, důvtipu i schopností. A možná proto, že jsem hojně obdařený všemi třemi uvedenými vlastnostmi, navíc protože věděl, že jsem měl intimní vztah se slečnou Forrestovou, o čemž mohl jen slintat a snít, mě detektiv Anderson naprosto a nekompromisně nenávidí. Nemůže mě vystát, opovrhuje mnou, štítí se mě a hnusí se mu i vzduch, který dýchám. A tak se z mé prosté historicky rychle stalo Alibi, což není nikdy dobré. A ještě rychleji jsem se změnil ze Zúčastněné osoby v Podezřelého a pak – detektivu Andersonovi stačil jediný rychlý pohled na místo činu a dospěl k jednoduchému závěru, nepochybně jedinému, ke kterému *dokázal* dospět. Aha, usoudil, spáchal to Dexter. Dám průchod spravedlnosti. Anebo něco v tom smyslu; nejspíš mnohem jednoduššího a méně vznosného, ale v každém případě to vyústilo v mé povýšení z Podezřelého na Pachatele.

A já, stále otřesený ze smrti Jackie, své vstupenky do nového a lepšího života, plus ze smrti Rity s její knihou báječných receptů a z pohledu na Astor v bílém hedvábném kombiné – prostě, jak říkám, stále v šoku z naprosté zkázy veškerého řádu a jistoty tvořících Dexterův svět, minulý, přítomný i budoucí –, jsem se stal svědkem toho, jak mě drsně zvedli na nohy, zkroutili mi ruce za zády, nasadili pouta a připnuli řetězem k podlaze policejního vozu, který mě pak odvezl do nápravného zařízení Turner Guilford Knight.

Bez jediného laskavého slova nebo jen soucitného pohledu od kohokoli mě odveklí do obrovské betonové budovy obehnané ostnatým drátem a do místnosti, která vypadala jako čekárna linky Greyhoundu v zastávce Peklo. Byla plná beznadějných týpků – vrahů, násilníků, lupičů a gangsterů obecně; prostě lidí jako já! Ale nenechali mě ani sednout a pobratřit se s kolegy – údajnými netvory, žádná šance na Nazdar, kolego, moc mě těší. Místo toho mě odtáhli do vedlejší místnosti, kde mě fotografovali, snímali mi otisky prstů, svlékli mě a vydali mi rozkošnou oranžovou kombinézu. Strih má poněkud pytlovitý

a jasné barvy křičí *Jaro!*, nicméně její vůně nese méně radostnou zvěst, něco mezi insekticidem a citronovými bonbony vyrobenými ze staré čínské zdi. Jenže mě nenechali vybrat ani barvu, ani vůni, a tak jsem se hrdě oblékl do oranžové, což je koneckonců jedna z barev mé alma mater, Miamské univerzity.

A pak, stále pevně spoutaného, mě dovedli sem, do nového domova v devátém poschodí, a bez dlouhých cavyků mě zavřeli do tohoto úpravného ajnclíku.

No, a teď tu sedím v TGK. V base, v lochu, v lapáku. Pouhé kolečko v obrovském nápravném soukolí, které je samo jen malým kouskem masivního a chladně neschopného soustrojí jménem justice. Dexter je nyní napravován. Ale co, zajímalo mě, vlastně chtějí napravit? Jsem, co jsem, nezpochybnitelně, nezměnitelně a nesmiřitelně – stejně jako většina mých kolegů desperátů tady na devátém. Jsme netvoří posedlí od narození zakázanými choutkami a ty nemohou být napraveny stejně jako má potřeba dýchat. Pták musí zpívat, ryba musí plavat a Dexter musí vyhledávat a stahovat z kůže úchylné zrůdy, co unikly spravedlnosti. Může to být nesprávné, ale tak to zkrátka je.

Teď jsem však v nápravném systému, jsem obětí jeho mechanických rozmarů a instituční zvůle. Jsem jen nenapravitelná chyba čekající na nápravu, zatímco se správné formuláře vyplňují a vyplňují a ztrácejí, ať to trvá sebedéle. Mimochodem se zdá, že to *bude* trvat dlouho. V ubohém zmateném mozku mi cosi mumlá něco o tak trochu tajemném ústavním právu na zrychlené soudní řízení – a já ještě ani nebyl obviněn. Není to náhodou protizákonné? Ale nemám tu jinou společnost než své strážce a ti nejsou právě hovorní, a tak nemám příležitost spojit se s někým, kdo by mi zodpověděl otázky o řádném postupu. Proto mi nezbyvá než zaujmout absurdní postoj a věřit systému – systému, o kterém až příliš dobře vím, že se mu věřit nedá.

A mezitím? Čekám.

Život je koneckonců prostý a pravidelný. Budí mě v půl páté ráno decentním zvoněním. Krátce poté se příhrádka ve dveřích mé cely, jištěná ocelovou západkou drženou velmi silnou pružinou, neochotně otevře a na kovovém tácu vozíku sestrojeného speciálně pro tento účel

se ke mně vysune snídaně. Ach, delikátní strava! Ústavní cereálie, toast, káva, džus. Téměř jedlé a málem i dostatečné porce! Takové blaho.

Oběd dostáváme pravidelně v půl jedenácté. To jsou ještě větší lukulské hody – sendvič obsahující jakousi sýrovitou hmotu pečlivě skrytou pod kusem měkké a nadýchané zelené pasty, zjevně syntetického recyklovaného ledového salátu. A vedle na tácu limonáda, jablko a nějaký moučník.

Odpoledne mám pod ostražitým dohledem svého pastýře Lazla dovoleno hodinu samostatně cvičit na dvoře. Není to skutečný dvůr, nejsou tam stromy, tráva, zahradní sedačky ani hračky. Vlastně je tam jen klínovitá betonová plocha, jejímž jediným kladem je, že má otevřenou oblohu a obsahuje basketbalový koš bez sítky. Pochopitelně v tuto roční dobu odpoledne většinou prší, a tak je tento malý klad poněkud dvousečný. Také jsem objevil, že jakmile vyjdu na dvůr, musím tam zůstat celou hodinu, anebo se vrátit zpět do cely. Naučil jsem se mít rád déšť. A do cely se vracívám celý promočený. Večere v pět hodin. Večerka v deset. Jednoduchý život s přiměřeným komfortem. Velké výhody, které člověk získá ze samoty a prostoty, se mi zatím nezjevily, jak slíboval Thoreau, ale možná se projeví teprve časem. A čas je jediné, čeho mám spoustu.

Deset dní ve vězení. Čekám. Slabší povaze by takové nekonečné zakletí do dusivé nicoty mohlo připadat skličující, dokonce demoralizující. Dexter však nemá duši, pokud něco takového vůbec existuje. A tak se co nejlíc zaměstnávám. Počítám betonové tvárnice ve zdi. Aranžuji si kartáček na zuby. Zkousím hrát popaměti šachy, a když si už nemohu vzpomenout na rozestavení figurek, přepnu na dámu, a když i to selže, tak na černého Petra. A vždy zvítězím.

Procházím se po cele. Je tak velká, že mohu udělat skoro dva celé kroky. Když mě to unaví, cvičím kliky. Provozují trochu i tai-či a téměř při každém pohybu buším pěstmi do zdi.

A čekám. Díky sečtěllosti vím, že největším nebezpečím pobytu na samotce je pokušení podlehnout drtivé váze nudy a propadnout do bezstarostné slasti šilenství. Víím, že kdybych to udělal, nikdy bych se už nevrátil k bezpečnému a přičetnému životu spokojeného otroka kaž-

dodennosti a ještě spokojenějšího občasnějšího Rytíře nože. Musím vytrvat, pevně se držet toho, co mi v tomto slzavém údolí zbylo z přítomnosti, a dál třímát vši silou absurdní a nepodloženou víru, že se nakonec prokáže má nevina, protože jsem skutečně nevinný... Relativně řečeno. Alespoň v *tomto* případě.

Mám jisté znalosti založené na obrovské zkušenosti se starou děvkou spravedlností, že skutečná nevina má na můj osud skoro stejně velký vliv jako základní sestava týmu Miami Marlins. Ani tak ale neztrácím naději, protože dělat cokoli jiného je prostě nemyslitelné. Jak bych tu vydržel být jen další hodinu, kdybych nevěřil, že to někdy skončí – a já se dostanu ven? Ani pomýšlení na nekonečné sýrovité sendviče mě neutěšuje. Musíme věřit – slepě, nerozumně, dokonce hloupě – že jednou pravda vyjde najevo, převáží spravedlnost a Dexter se šťastným smíchem vyhopká na sluneční světlo. A pochopitelně se bude v měsíčním světle uculovat a bezhlučně klouzat hedvábnou tmou s nožem a nutkáním –

Otřesu se. Nesmím předbíhat událostem. Musím se vyhýbat takovým myšlenkám a fantaziím o svobodě zde v útulné malé cele a soustředit se na to, jak se dostat ven.

Znovu se probírám účetní knihou v mysli a přidávám rozmazané a nejasné postavy. Na straně pozitiv stojí, že jsem doopravdy a skutečně nevinný. Nespáchal jsem to. Nic z toho. Já ne.

Na straně negativ pak to, že vše ukazuje, jako bych to udělal.

A co je horší, celá miamská policie by ráda z těch zločinů usvědčila někoho jako mě. Oznamovali halasně veřejnosti, že budou chránit dva slavné herce, a ještě halasněji selhali. A pokud je vrah někdo přijatelný z jejich řad – ejhle, já –, budou z obliga. Takže když bude moci vyšetřující detektiv trochu upravit fakta, skoro určitě to udělá.

A ještě větší minus: vyšetřování vede detektiv Anderson. Ten fakta nejenže upraví, ale přímo je rozmixuje a pak splácá dohromady, jak se mu to bude hodit, a použije je k výpovědi před soudem. Vlastně to už dělá a musím přiznat, že mu to armáda stříhounů tvořících média baští, a to z velmi prostého důvodu: je to *jednoduché*, tak prostinké jako oni sami, což znamená dokonce jednodušší než Anderson, což je až děsivé. Všichni dychtivě chňapli oběma rukama po mé vině a fotografiích

Dextera Zatčeného, což podle Lazla obsadilo titulní stránky a vévodí hlavnímu zpravodajství už déle než týden. Na momentce jsem v řetězech se skloněnou hlavou a obličejem ztuhlým do masky nucené netečnosti a musím přiznat, že na ní vypadám mimořádně vinně i ve vlastních očích. A nemusím snad ani zdůrazňovat, že oproti morálnímu klišé vzhled neklame, ne v naší době, jež bezprostředně shrnuje a cituje fakta.

Anderson mě chce mrtvého natolik, že klidně bude křivě přísahat, jen aby mě potopil. A i kdyby ke mně necítil takovou nenávist, udělá to kvůli profesionální řevnivosti na mou sestru, seržantku Deboru, kterou zcela oprávněně vidí jako soupeřku a která ho musí nakonec překonat o několik koňských délek. Ale jestli bude její bratr – *c'est moi!* – usvědčený z vraždy, téměř jistě supějící Debin vláček vykolejí z kariérní trati a následně na ni vjede on.

Dosadil jsem vše do rovnice. Na jedné straně: Anderson, celá policie, média a nejspíš i sám papež.

Na druhé straně má nevina.

Výsledek není zrovna povzbuzující.

Ale určitě to není všechno. Nemohu přece takhle skončit. Někde nějak přece musí naprosto nutně existovat kvůli neměnným principům rovnováhy, spravedlnosti a zdravého HDP nějaký malý, ale hodně silný trumf, ne? Není tu někde *něco*?

Ale je.

Neznámá pro síly zla a lhostejná k tomu, že je rutinní postup tak mučivě pomalý, je tu rovnocenná a protikladná moc, která dokonce i teď musí sbírat neodolatelnou sílu k jedinému mohutnému a osvobozujícímu úderu pravdy, jenž zdolá celou tuto odpornou mizerii a osvobodí Dextera.

Debora. Má sestra.

Přijde a zachrání mě. *Musí.*

A to, přiznávám, je má šťastná myšlenka. Debora je má ztracená naděje, úzký paprsek slunečního světla dopadající do temné a pochmurné noci Dexterova dopadení. Debora přijde. Musí, chce. A pomůže mi, jedinému žijícímu příbuznému, poslednímu z Morganů. Společně najdeme způsob, jak dokázat mou nevinu a vysvobodit mě ze žaláře

stravujícího duši. Přilétne jak dubnový větříček a dveře se pod jejím dotekem otevrou dokořán. Debora přijde a ukončí Dexterovu vězeňskou noční múru. Na chvíli jsem vytěsnil z paměti Debořina poslední slova ke mně. Rozhodně nebyla povzbudivá a někdo by dokonce mohl zdůraznit ono „poslední“. Ale řekla je v rozrušení z nepříjemné chvíle a rozhodně je nemohu pokládat za uvážená. Namísto toho jsem zavzpomínal na hluboké a pevné rodinné pouto, které nás nerozlučitelně svazuje. Debora přijde.

Skutečnost, že zatím nepřišla, se mnou přece nijak nesouvisí a neměla by mi dělat starosti. Téměř určitě se jedná o strategický krok, má vytvořit zdání nezájmu a ukolébat naše nepřátele do sebeuspokojení. A až nastane správná chvíle, Deb přijde, nesmím o tom pochybovat. Ovšemže přijde, je to má sestra. To samo o sobě nepochybně zahrnuje, že jsem její bratr, a přesně takové věci se pro rodinu dělají. Já bych to pro ni udělal, dobrovolně, a dokonce radostně, a tak vím se železnou jistotou, že ona to udělá pro mě. Bez nejmenší pochybnosti, vím to. Debora přijde.

Nakonec. Dřív nebo později. Tak kde sakra *vězi*?

Dny mýjejí a nevyhnutelně se z nich stávají týdny – teď už dva – a ona nepřichází. Nevolá, nepíše. Žádná tajná zpráva vyrytá do másla a schovaná v sendviči. Vůbec nic a já pořád trčím tady, v ostře hlídané cele, svém malém osamělém království. Čtu, hloubám a cvičím. Ale co cvičím nejvíc, je zdravý smysl pro velice oprávněnou hořkost. Kde je Debora? Kde je spravedlnost? Obě jsou k nenalezení jako Diogenův poctivý člověk. Zabývám se myšlenkou, že bych se především měl soustředit na důvěru ve skutečnou spravedlnost – spravedlnost, která, pokud mě osvobodí, jak by měla, se zjevně dopustí hrozné *nespravedlnosti* tím, že mě navrátí k mému tak milovanému předchozímu životu. Je to ironie jako většina toho, co se týká mé současné situace.

Ale z mnoha ironií v mém současném nešťastném stavu je možná nejhorší ta, že já, netvor Dexter, Dexter největší outsider, Dexter nečlověk – že ani já se v blízkosti smrti nezmůžu na víc než na ubohý lidský výkřik:

Proč já?

KAPITOLA 2

DNY MÍJEJÍ JEDEŇ JAKO DRUHÝ. RUTINNÍ ČINNOSTI SE MONOTÓNĚ opakují. Zkrátka se neděje nic, co se neodehrávalo už včera a předevčirem a co se téměř určitě nestane ani zítra a pozítří a další a další den až donekonečna. Žádné návštěvy, pošta, hovory, ani nejmenší známka toho, že by Dexter nějak existoval i mimo tento neměnný nekonečný a nepřívětivý mikrosvět.

A přesto mám naději. Tohle nemůže pokračovat navždy, nebo ano? Něco se musí někdy stát. Není přece možné, abych tu zůstal navždy zavřený v devátém patře TGK a stále jen dokola opakoval stejné drobné a nesmyslné rituály. Někdo si uvědomí, jaká ohromná nespravedlnost se tu děje, a stroj mě zase vyplivne. Anebo snad sám Anderson podlehne pocitu viny, provede veřejné pokání a osobně mě přijde propustit. Pravděpodobnější ovšem je, že bych se mohl prokopat betonovou zdí kartáčkem na zuby – ale určitě se *něco* stane. A když nic jiného, dřív nebo později jednoho krásného dne přijde Debora.

Ovšemže přijde. Držel jsem se té jistoty, hýčkal si ji v mysli jako neměnnou věčnou pravdu, něco tak jistého jako gravitační zákon. Debora přijde. A mezitím alespoň vím, že TGK není vězení. Je to pouhá vyšetřovací vazba určená pro dočasné umístění údajných padouchů, než je povýší na trvalé nepřátele společnosti. Nemohou mě tu držet věčně.

Svěřil jsem se s tím Lazlovi, když mě eskortoval k denní dávce posezení na dvoře, abych si mohl vychutnat déšť. Řekl jsem mu, že mě tu nemohou držet věčně.

Lazlo se rozesmál; ne krutě, to mu musím připsat k dobru, ale s jistým jízlivým mazáckým pobavením. „A co ten ve vedlejší cele?“ poznamenal. „Víte, kdo to je?“

„Ještě jsme se nesetkali,“ připustil jsem. Vlastně jsem doteď neviděl žádného z obyvatel jiných cel.

„Vzpomínáte si, myslím, že to bylo ve třiaosmdesátém?“ zeptal se Lazlo.

„Ne, moc ne,“ přiznal jsem.

„Jak ten chlápek vjel autem do obchodu a začal střílet ze samopalu? Zabil čtrnáct lidí,“ vysvětlil.

Ano, vzpomněl jsem si. Všichni v Miami bez ohledu na věk si to pamatují. „Vzpomínám.“

Lazlo kývl k cele sousedící s mou. „To je on,“ řekl. „A pořád čeká na soud.“

Jen jsem zamrkal.

„Aha,“ vydechl jsem. „A můžou to udělat i mně?“

Pokrčil rameny. „Už to tak vypadá.“

„Ale proč?“

„Všechno je politika,“ prohlásil. „Zmáčknot správné lidi na správném místě a –“ udělal gesto typu „co naděláš“, které jsem už určitě viděl v *Rodině Sopránů*.

„Myslím, že bych měl vidět svého právníka,“ řekl jsem mu.

Smutně potřásl hlavou. „Za rok a půl jdu do penze,“ oznámil mi. A tímto zjevným oxymóronem naše konverzace skončila a já skončil znovu bezpečně zamčený ve své cele.

Jak jsem si opět aranžoval kartáček na zuby, přemýšlel jsem o tom; možná mě tu skutečně *mohou* držet navěky. Tím by se vyhnuli veškerým sporům, zmatkům a nákladům za soud představující riziko svobody pro Dextera. Určitě by šlo o nejlepší řešení pro Andersona a policejní oddělení. A později, když jsem odpoledne znovu seděl na dešti, jsem to opět uvážil. Navždy vypadá jako hodně dlouhá doba.

Ale vše musí skončit, dokonce i věčnost. A jednoho šedého ústavního dne, nerozlišitelného od ostatních, můj nekonečný koloběh rutinních činností také skončí.

A jak jsem tak seděl v cele a psal si abecedu na kostku mýdla, uslyšel jsem kovový zvuk otevírajících se dveří. Vzhlédl jsem, bylo jedenáct hodin třicet čtyři minut, příliš brzy na mou přírodní sprchu na dvoře. Což z toho udělalo mimořádnou událost a mé dychtivé srdéčko se hned rozbušilo očekáváním. Copak se děje? Určitě jde o odročení, odklad na poslední chvíli z rozhodnutí guvernéra – anebo možná konečně o Deboru triumfálně třímající propouštěcí dokumenty.

Čas se zpomalil, dveře se otevřely dovnitř, pomalu, jako by se té možnosti vzpíraly – až se nakonec zastavily v plně otevřené poloze a odhalily Lazla. „Je tu váš právník,“ oznámil.

To mě zarazilo. Nevěděl jsem, že mám právníka – což bylo pro něj dobré, protože bych ho jinak obvinil z nedbalosti. A určitě jsem nedostal příležitost si nějakého sehnat. Není možné, že by můj krátký komentář vzbudil v Lazlovi nespokojenost s ohromným bezprávím, kterého se na mně justice dopouští, a že ho zařídil *on*?

Lazlo nic nenaznačil a nedal mi šanci zeptat se ho. „Jdeme,“ vyzval mě a další pobízení jsem nepotřeboval. Vyskočil jsem na nohy a nechal Lazla, aby mě vedl dlouhou a báječnou cestou přes celých deset podlaží. Přišla mi po těsné cele jako téměř nekonečná expedice – a také proto, že jsem byl přesvědčený, že mě čeká svoboda. A tak jsem se celou věčnost šouřal z patra do patra, až jsem nakonec dorazil k velkému panelu z tlustého neprůstřelného skla, což bylo mé okno do světa. Na opačné straně seděl muž ve velice levně vyhlížejícím šedém obleku. Plešatější třicátník s brýlemi vypadal utahaně, otráveně a nadmíru mrzutě. Zíral dolů na štos úředních lejster, rychle se jimi probíral a mračil se, jako by je viděl poprvé a to, co vidí, se mu vůbec nelíbilo. V kostce – přímo zosobnění přepracovaného veřejného zástupce, člověka oddaného principům, ale obtížně se soustředícího na konkrétní osoby a detaily. A protože jsem v tomto případě osoba *já*, moc důvěry ve mně nevzbudil.

„Sednout,“ vyzval mě celkem laskavě Lazlo.

Sedl jsem si na poskytnutou židli a dychtivě zvedl staromódní sluchátko komunikátoru, visící na zdi vedle okna.

Můj právník nevzhlédl. Dál se probíral papíry, až nakonec narazil na jeden, který ho zjevně překvapil. Zamračil se ještě víc, podíval se na mě

a promluvil. Pochopitelně jsem neslyšel, co říká, protože nezvedl telefon, alespoň jsem však viděl, jak se mu pohybují rty.

Ukázal jsem mu sluchátko a zdvořile zvedl obočí. *Vidíte? Elektronické spojení. Nádherna! Někdy byste ho měl vyzkoušet – co třeba teď?*

Mého právníka to poplašilo. Upustil papíry, zvedl sluchátko a skoro okamžitě jsem uslyšel jeho hlas.

„Ehm, Dietre,“ zablekotal.

„Dexter,“ opravil jsem ho. „S ,iks‘.“

„Jmenuji se Bernie Feldman, jsem váš obhájce určený soudem.“

„Těší mě,“ řekl jsem.

„Dobrá, poslouchejte,“ vyzval mě zbytečně, protože jsem nic jiného nedělal. „Projdeme si, co se bude dít při vaší obžalobě.“

„A kdy to bude?“ zajímal jsem se. Zjistil jsem, že se náhle dočista hloupě a dychtivě těším na obžalobu. Alespoň se dostanu na pár hodin z cely.

„Podle zákona do osmačtyřiceti hodin po zatčení,“ odpověděl netrpělivě.

„Jsem tu už dva a půl týdne,“ oznámil jsem mu.

Zamračil se, přitiskl si sluchátko ramenem k uchu a zapátral v papírech. Zavrtěl hlavou. „To není možné,“ zamumlal a pohroužil se do nich ještě víc. Aspoň podle pohybu jeho rtů myslím, že to řekl. Neslyšel jsem ho, protože když zavrtěl hlavou, sluchátko mu upadlo a zůstalo viset na šňůře, předtím narazilo do betonové zdi a exploze z něj mě div neohlušila na jedno ucho.

Přiložil jsem sluchátko ke zbývajícím uchu. Právník svoje sluchátko opět zvedl.

„Podle téhle zprávy,“ řekl Bernie, „jste byl zatčen včera večer.“

„Bernie,“ prohlásil jsem. Přišlo mi, že když jsem ho oslovil křestním jménem, urazilo ho to, zamračil se, ale dál hleděl do papírů. „Bernie. Podívejte se na mě,“ vyzval jsem ho, a přiznávám, že mě potěšilo, jak výhrůžně to zaznělo. Bernie ke mně konečně vzhlédl. „Neviděl jste už můj obličej?“ zeptal jsem se. „V novinách nebo v televizi?“

Bernie zazíral. „Ano, jistě,“ vydechl. „Ale – to bylo už před několika týdny, ne?“

„Před dvěma a půl týdny,“ zopakoval jsem. „A od té doby jsem tady.“

„Ale to je – Nechápu, jak –“ Znovu začal listovat v posbíraných papírech a opět mu vypadlo sluchátko od ramene a narazilo do zdi. Teď jsem byl napůl hluchý už na obě uši. Než si ho Bernie znovu přichytil mezi rameno a hlavu, zvonění mi v uších zesláblo na snesitelnou symfonickou úroveň, takže jsem ho přece jen slyšel.

„Promiňte,“ zablekotal. „Dobrá, takže – myslím, že bychom v každém případě mohli pokračovat, ne? Protože pozabíjet tak hrozně moc lidí –“

„Já je nezabil, Bernie,“ upozornil jsem ho. „Jsem nevinný.“

Jen mávl rukou. „A k tomu ta pedofilie. Byla už překlasifikovaná jako duševní choroba? S tím bysme mohli taky pracovat.“

Otevřel jsem pusku k protestu, že jsem nevinný i ohledně pedofilie – ale Bernie znovu upustil sluchátko a já si raději chránil sluch, ucukl jsem svým od ucha a trpělivě čekal, dokud si to své opět nesebral.

„Takže, obžaloba musí být vznesená do osmačtyřiceti hodin. Podle zákona. Proto bych měl...“ Znovu se zamračil a vytáhl jeden papír ze štosu. „Kromě toho – sakra, tohle jsem ještě neviděl.“ Četl, nehlasně při tom pohyboval rty a stále víc se mračil. „Tohle jsem neviděl,“ zopakoval. „Sakra práce.“

„Co je to?“ zeptal jsem se.

Jen zavrtěl hlavou, ale sluchátko jako zázrakem zůstalo na místě. „Nechápu to,“ zamumlal. „To přece nedává –“ Znovu probral všechny papíry a zjevně nenašel ten, který hledal. „Dobrá, sakra, tím se všechno mění,“ prohlásil rázně.

„K dobrému?“ zajímal jsem se nadějně.

„Celé je to... Ty papíry jsou...,“ potřásl hlavou.

Tentokrát jsem byl připravený a uplatnil jsem bleskové reflexy, kterými jsem právem proslulý, ucukl jsem sluchátkem od ucha, protože Berniemu to jeho opět upadlo, ránu v reproduktoru jsem zaslechl i na dálku.

Přiložil jsem si sluchátko zpátky k uchu a sledoval, jak Bernie zápolí s kupou listin a marně se je pokouší uspořádat do stavu alespoň vzdáleně podobného uspořádanosti.

„Dobrá,“ prohlásil. „Ještě se na to musím podívat. Já se vrátím,“ slíbil, ale neznělo to ani kapku výhrůžně.

„Díky,“ řekl jsem, protože dobré způsoby se musí zachovávat i za nejtemnějších okolností. Bernie však už byl pryč.

Zavěsil jsem sluchátko a otočil se. Můj věrný společník Lazlo tam byl a kývl, ať vstanu. „Tak jdeme, Dexi,“ broukl. Vstal jsem, pořád trochu v šoku, a Lazlo mě odvedl zpátky do mého apartního malého přístěnku. Sedl jsem si na kavalec a najednou jsem ani necítil jeho tvrdost pod zoufale tenkou „matrací“. Měl jsem toho hodně k přemýšlení: pro začátek ta obžaloba do osmačtyřiceti hodin po zatčení. Rozklinkal se mi v hlavě tichý zvoneček a vyvolal mi vzpomínku na dávný kurz trestního práva na Miamské univerzitě. Matně si vzpomínám, že jde o jedno z mých nejzákladnějších práv spolu s presumpcí nevinu a že obojí Anderson vlastně velmi frapantně porušil. Má záležitost je nepochybně mnohem horší, než jsem vůbec předpokládal.

Přemýšlel jsem o svém sousedovi odvedle, je tu od roku devatenáct set osmdesát tři. Napadlo mě, jestli ho nezatkl otec detektiva Andersona. A také mě napadlo, jestli tu nebude za třicet let sedět verze Dextera s prošeďivěným plnovousem a naslouchat nějaké budoucí verzi Lazla, možná dokonce robotické, jak vypráví novému beznadějnému zoufalci, že tu je starý slaboduchý Dexter už takhle dlouho a pořád čeká na obžalobu. A uvažoval jsem, jestli budu mít ještě nějaké zuby. Ne že bych je na zdejší sýrovité sendviče potřeboval. Zuby jsou ale pro každý případ dobré. Vylepšují úsměv, ať je sebefalešnější. A bez zubů by všechny peníze, které jsem za ty roky vydal na zubní pastu, přišly naprosto vniveč.

Slíbil jsem si, že si zuby ponechám. V každém případě mám teď větší starost o to, abych si zachoval zdravý rozum. Má situace není v žádném ohledu povzbudivá. Ocítl jsem se ve skutečné noční můře, zavřený v malé kobce, ze které není úniku, nemám vůbec nic pod kontrolou, snad jen to dýchání. A i kdybych se s ním rozhodl přestat, určitě by se mi také vymklo z kontroly. Z nějakého důvodu se tu radikálně zrazuje od sebevraždy, i když by se jimi redukovala populace, šetřily peníze a snižovalo pracovní zatížení Lazla a jeho kolegů.

Není cesty ven, nemám moc nad svým osudem, nedohlédnu na konec – a teď se surrealistickou košatostí byrokratické krutosti mě můj

soudem stanovený obhájce informoval, že dokumentace mého případu není v pořádku, ale neřekl, co to znamená. Přirozeně předpokládám, že něco hodně zlého. Moc dobře vím, že věci mohou být vždy ještě horší – v kuchyni třeba dojde sýrovitá hmota –, ale vážně: copak není bod, kdy by se i hypotetický bůh měl nasytit? Bez ohledu na zlobu, kterou cítí k Dexterovi za to, že porušil některá ze základních pravidel hříště, nenahromadili jsme už dost fekální hmoty?

Zjevně ne.

A tentýž den se věci opravdu zhoršily.

Znovu jsem seděl ve své cele a plně se věnoval produktivní a užitečné činnosti – popravdě spánku. Pocítil jsem potřebu zdřímnout si a oběd ji jen podpořil. Dnešní chutná hostina se skládala z rádobykuřecího sendviče, želé a červené tekutiny, jejíž chuť měla zřejmě evokovat vzpomínku na blíže nespecifikované ovoce. Ten zážitek byl dost vyčerpávající a téměř ihned po jídle jsem se musel odebrat na lože.

Jenže po příliš krátkém čase jsem opět uslyšel těžký kovový zvuk otevíraných dveří. Sedl jsem si; byl tu znovu Lazlo. Tentokrát měl však v ruce řetězy. „Vstaňte,“ vyzval mě.

„Moje obžaloba?“ zeptal jsem se s nadějí.

Zavrtěl hlavou. „Přišel za váma detektiv,“ oznámil. „Otočte se.“

Řídil jsem se jeho říznými instrukcemi a za chvíli jsem už byl bezpečně spoutaný. Ještě jednou jsem dovolil bílému ptáčkovi naděje slétnout z bidýlka a zakroužit na stále se stmívajícím Dexterově vnitřním nebi. „Detektiv“ mohlo znamenat mnoho věcí – ale jednou z nich byla i Debora a nemohl jsem se ubránit pomyšlení, že konečně přišla.

Lazlo mě odvedl z cely – ale tentokrát ne k tlustému oknu, kde mi Bernie zničil bubínky. Prošli jsme kolem něj a pokračovali ke dveřím vedoucím ven z našeho bloku. Lazlo musel použít vysílačku a bezpečnostní kartu a pak mávl na strážnou u dveří. Seděla uprostřed bloku ve skleněné kukani. Okolo cel byla řada silných oken a pak hluboká dvoupatrová mezera dělící je od další řady oken obklopujících její budku. Ta vypadala jako terminál letištní kontrolní věže stojící v izolaci a odtud naprosto nedostupná, pokud by někdo neměl bazuku a dlouhý žebřík, a vlastnit takové věci je tu přísně zakázáno.

Žena v budce na Lazlovo zamávání vzhledla, zkontrolovala obrazovku počítače a bezpečnostní monitory a okamžik nato se dveře s cvaknutím otevřely. Prošli jsme do místnosti velké jako rozměrnější skříň a dveře se za námi zavřely. Po dvou krocích vpřed jsme se ocitli před dalšími dveřmi. Lazlo kývl do kamery nad nimi, dveře se otevřely a my se ocitli na chodbě. Pět kroků k výtahu – a překonání tak širého prostoru je po mé stísněné cele málem na závrať. Nějak jsem to ale zvládl a za okamžiček nebo dva jsme stáli ve výtahu. Dveře se zavřely a já byl znovu mezi čtyřmi přiléhavými zdmi a užíval si luxusu prostoru, na který jsem teď přivyklý, konečně něco ve velikosti mé cely. Zhluboka jsem si vydechl a kochal se bezpečím.

Dveře se rozevřely. Lazlo mě vyvedl ven – k mému překvapení jsme vystoupili v přízemí. Vpředu jsem viděl nepochybně vstupní halu. Za kordonem ozbrojených stráží se shromáždil dav lidí. Nebyli v řetězech a měli na sobě normální šaty, očividně na něco čekali – až je pustí dovnitř? Cítil jsem se privilegovaně – netušil jsem, že bydlím v tak žádoucí budově. Máme dokonce pořadník zájemců.

Nedostal jsem však příležitost říct jim o skvělém ubytování a gurmetské stravě. Lazlo mě vedl pryč od haly chodbou kolem několika stráží a pár kolegů v oranžovém, kteří příčinlivě zametali a stírali podlahu. Kvapně nám uhýbali z cesty, jako by se báli, že je nakazím zločineckou horečkou.

Přišlo mi to jako putování k Dexterovi, dokonale domácímu darmožroutovi. Taková dlouhá cesta, jen abych viděl detektiva – detektiva, kterým musí být má sestra, tím jsem si byl jistý. Srdce mi bušilo očekáváním, nedokázal jsem si pomoci. Už příliš dlouho jsem se načecal, než přijde Debora a sejme krutá pouta z mých liliově čistých údů. A konečně tu je, pouze jí to dlouho trvalo, protože musela vyvrátit směšná podezření vůči mé osobě a všechno připravit. Nakonec mě nepustí na kauci, ale rovnou na svobodu.

A tak jsem sváděl vnitřní boj, abych udržel naději na uzdě a střídavě mě nevynášela vzhůru a opět nepotápěla, moc se mi to ale nedařilo. Málem jsem si propěvoval, když jsme konečně dorazili k cíli, i když se nejednalo o místo, o kterém by se mluvilo jedním dechem v souvislosti

se svobodou. Šlo o malou místnost hluboko v nitru budovy a s okny do tří stran. Uvnitř byl vidět stůl se třemi židlemi, zjevně to byla výsledková cela, místo, kde se detektivové setkávají s podezřelými, a vůbec ne místo, kde najdu vztyčenou mstivou fúrii, jež přetrhává mé řetězy.

A skrz okna jsem spatřil i víceméně lidskou postavu, která se vůbec nepodobala fúrii, přestože vypadala poněkud nabručeně. A ještě méně se podobala Deboře, Svobodě a už vůbec ne Naději. Vlastně byla přímo ztělesněním opaku všech tří.

Zkrátka tam seděl detektiv Anderson. Vzhlédl k nám, spatřil mě za sklem a usmál se. Nešlo o úsměv, jenž by ve mně vzbudil úlevný pocit. Jeho úsměv mi jasně sděloval, že přišel čas vzdát se vší naděje.

A Naděje ho poslechla.

KAPITOLA 3

LAZLO MĚ PODRŽEL ZA RAMENO, KDYŽ OTVÍRAL DVEŘE, MOŽNÁ se bál, že se mi při spatření Andersona podlomí kolena a nedokážu stát vzpřímeně. Na prahu se zastavil, a já tedy musel také.

„Počkejte venku,“ poručil mu Anderson a stále s úsměvem zíral na mě.

Lazlo se nepohnul. „Jste sám?“ zeptal se.

„Vidíte snad někoho dalšího?“ odsekl Anderson.

„Myslel jsem, že budete dva,“ namítl Lazlo a stále se tvrdohlavě neměl k odchodu.

„Nebojím se toho sráče,“ vyštěkl Anderson.

„Je to nařízení,“ oponoval Lazlo. „Musíte být *dva*.“

„Poslyš, troubo,“ usadil ho Anderson, „moje nařízení říká, že jsem polda a ty jen pitomej bachařskej šašek. Tak čekej venku.“

Lazlo zavrtěl hlavou a podíval se na mě. „Mám sedmnáct měsíců do penze,“ prohlásil. Pak se podíval zpět na Andersona a znovu zavrtěl hlavou, načež se otočil, vyšel ze dveří a zavřel za sebou.

„No, sráči,“ oslovil mě povzbudivě, když jsme konečně osaměli. „Jak se ti tu líbí?“

„Je tu moc hezky,“ oznámil jsem mu. „Měl byste si to někdy vyzkoušet.“

Jeho úsměv se změnil v úšklebek, což u něj působilo mnohem přirozeněji. „Myslím, že ne,“ odsekl.

„Jak je libo,“ řekl jsem. Zamířil jsem k židli a Anderson se zamračil.

„Neřekl jsem, aby sis sedl,“ zavrčel.

„To je pravda,“ připustil jsem, „což je pro vás nezvyklé.“ Sedl jsem si. Na okamžik zauvažoval, že by mohl vstát a srazit mě ze židle.

Mírumilovně jsem se na něj usmál a podíval jsem se k oknu, za kterým stál Lazlo. Pozoroval nás a mluvil do vysílačky. Anderson se rozhodl pro nesražení a dosedl zpět na židli.

„Co ti řekl tvůj právník?“ zeptal se mě.

Byla to překvapivě nepřipustná otázka, dokonce i od takového zlovolného puchýře jako Anderson. „Proč vás to zajímá?“ opáčil jsem.

„Prostě mi odpověz, sráči,“ vyštěkl pánovitě.

„Myslím, že ne. Jde o důvěrnou informaci,“ vysvětlil jsem mu.

„Pro mě ne,“ odsekl.

„Obzvlášť pro vás,“ ujistil jsem ho. „Ale třeba jste chyběl, když se to probíralo na střední.“ Usmál jsem se. „Anebo jste se spíš na střední vůbec nedostal. Tím by se mnohé vysvětlilo.“

„Chytráku,“ vyprskl.

„Je snad lepší být pitomec? Jakou s tím máte zkušenost?“

Alespoň ztratil ten znervózňující úšklebek, nahradil ho však celkem znepokojivý ruměnc a výraz vzteku. Zjevně se situace nevyvíjela, jak si představoval. Jako někdo s rozsáhlými zkušenostmi profesionálního hraní rolí jsem na okamžik zauvažoval, jestli bych neměl padnout na kolena a začít škemrat, jen abych sehrál svůj part, ale rozhodl jsem se to neudělat; má postava prostě takové věci *nedělá*. „Jseš až po krk ve sračkách,“ zavrčel. „Jestli ti to vážně tak děsně pálí, měl bys trochu spolupracovat.“

„Detektive, já přece *spolupracuju*,“ namítl jsem. „Ale musíte mi dát něco, *na čem* mohu spolupracovat. Pokud možno něco legálního a ne příliš hloupého. I když to u vás asi moc nepřipadá v úvahu.“

Anderson se zhluboka nadechl a potřásl hlavou. „Zatracenej chyt ráku,“ ucedil. „Víš, proč tu jsem?“

Věděl jsem to: aby si na mně ukájel svou škodolibost. Ale protože to slovo nejspíš nezná, rozhodl jsem se to přejít. „Jste tu, protože víte, že jsem nevinný,“ řekl jsem místo toho. „A doufáte, že jsem našel skutečného vraha, protože víte, že i když jsem zavřený tady, mám lepší šanci ten zločin vyřešit než vy.“

„Ale já ho vyřešil,“ odsekl. Zvedl obrovský masitý ukazováček a štouchl jím do mě. „Spáchals to ty.“

Pohlédl jsem na Andersona. V obličejí se mu zračily vztek, jízlivost, nenávisť ke mně a především nezdolatelná hloupost. Je možné, že si skutečně myslí, že jsem vinný, anebo tomu chce věřit. Ale já si to nemyslel. „Když si to budete dost často opakovat, možná tomu nakonec vážně uvěříte,“ řekl jsem.

„Nemusím tomu věřit,“ zavrčel. „Stačí, když o tom přesvědčím soudce.“

„Tak mnoho štěstí,“ popřál jsem mu, přestože mu očividně štěstí přálo i bez mého přání.

Anderson se znovu zhluboka nadechl a obličej se mu uvolnil do poněkud přirozenějšího neoduševnělého úšklebku. „Chci vědět, co ti řekl tvůj právník,“ zopakoval.

„Tak se raději zeptejte jeho,“ navrhl jsem snaživě. „Jmenuje se Bernie.“

Anderson stačil sotva víc než jen poklepat prsty na stůl, dveře se otevřely. „Čas vypršel,“ oznámil Lazlo. „Vězeň musí jít.“

„Ještě jsem s ním neskončil,“ odbyl ho Anderson a ani nevzhlédl.

„Ale skončil,“ prohlásil pevně Lazlo.

„Kdo to říká?“

„Já,“ ozval se nový hlas a tentokrát Anderson vzhlédl.

Před Lazla předstoupila nějaká žena. Byla to vysoká Afroameričanka, svým přísným způsobem hezká. Na sobě měla uniformu a ta hlásala pro Andersona potíže, protože ji zcela jasně klasifikovala jako kapitánku; hleděla na detektiva Andersona s výrazem hodně vzdáleným přátelské spolupráci. „Nevím, co si myslíte, že tu vyvádíte, detektive,“ pronesla, „ale skončil jste. Vypadněte.“ Anderson otevřel pusku, aby něco řekl, a kapitánka přistoupila blíž. „Hned,“ dodala tiše a Anderson zase pusku zavřel tak rychle, až ke mně dolehlo cvaknutí zubů. Vstal, podíval se na mě a já se usmál. Anderson velice úslužně opět zrudl, otočil se a vypochoval ze dveří, které mu Lazlo zdvořile držel otevřené.

Měl jsem sto chutí kapitánce poděkovat, možná jí nabídnout srdečné potřesení rukou – možná dokonce i objetí –, ale když upřela ocelově hnědé oči na mě, její výraz mě nenechal na pochybách, že by mé bytí sebeupřímnější projevy vděčnosti nebyly vítané a objímání zcela jistě nepřipadá v úvahu.

Kapitánka se odvrátila a pohlédla na Lazla. „Tentokrát nepotřebuji

žádné papírování,“ oznámila a Lazlo si ulehčeně oddechl. „Ale jestli se ten tupec znovu ukáže, chci o tom hned vědět.“

„Dobře, kapitánko,“ řekl Lazlo. Přikývla a vyšla ze dveří, které jí podržel Lazlo ještě zdvořileji.

Když zmizela a zašla do chodby, Lazlo se podíval na mě a prohlásil: „Tak jdeme, Dexi.“

Vstal jsem. „Myslím, že bych vám měl poděkovat...?“ nadhodil jsem zkusmo.

Lazlo zavrtěl hlavou. „Pusťte to z hlavy,“ řekl. „Neudělal jsem to kvůli vám. Prostě jen *nemůžu* vystát pitomý poldy. Pojdte,“ navázal bez přerušení a s jeho rukou na lokti jsem se vydal zpět: chodbou do výtahu, nahoru na deváté, přes přechodovou komoru a znovu do mikrosvěta své cely. Dveře se za mnou s naprostou neodvolatelností zavřely a ze mě se znovu stal Dexter časonaut tiše se vznášející v nekonečně prázdném čase v malé kapsli z oceli a betonu.

Natáhl jsem se na kavalec, tentokrát jsem ale neusnul. Tentokrát jsem měl o čem přemýšlet. A přemýšlel jsem.

První a nejzajímavější věc: díky kapitánce nyní vím, že Anderson „má něco za lubem“. Bylo to zcela jasné. Věděl jsem pochopitelně, že se neštítí ničeho – a kolikrát to dělal dost okatě. Byl jsem si jistý, že zastírá pravdu, manipuluje s důkazy a události přibarvuje podle svého. Všechno to je standardní postup, nedílná součást běžné policejní fušeřiny, což je koneckonců to jediné, nač se Anderson profesně zmůže.

Jestli však „má něco za lubem“ i oficiálně – a kapitánka naznačila, že má –, tak se mi možná otevírají malá a použitelná dvířka, do kterých by Dexter mohl strčit dva tři prstíčky, vedrat se do nich a nakonec jimi i vyjít na svobodu.

Přidal jsem k tomu věci, které mi řekl drahoušek Bernie, můj právník. Papíry nebyly v pořádku. Místo aby mě to poplašilo jako důkaz, že mě tu mohou držet navždy, začal jsem se na to dívat jako na další munici pro mou protiansonovskou salvu. Prováděl čachry s *papíry*, a jestli se něco ve státním systému dostane na papír, stane se z toho posvátná relikvie. Znesvětit úřední, a tudíž posvátné dokumenty je smrtelný hřích a mohlo by to vést k Andersonovu naprostému zničení.

Kdybych to mohl dokázat – a předložit správné osobě. Velké „*kdybych*“, leč životně důležité. Protože mě zde nedrží Anderson, ale *papíry*. A *kdyby* se zpochybnily papíry...?

Každý den se dočítáme o nějakém zavilém násilníkovi, který spáchal hrozné věci, ale propustili ho, protože se nedodržel správný Postup. Tak proč bych pro jednu nemohl být tím zavilým násilníkem já?

A pokud byl Postup nejen zanedbaný, ale úmyslně zfalšovaný, a já to dokážu... následky pro Andersona by mohly být mnohem vážnější než jen administrativní pokárání – degradace, možná i ztráta platu. A třeba by mohl skončit tady, klidně i v cele, ze které pustí mě. Čistá poetičnost a vyvážená krása takové možnosti byly až omamné a já se jimi dlouho kochal. Vyměnit si s Andersonem místo? A proč ne?

Nejdřív ovšem musím zjistit několik důležitých detailů. A pak přijít na to, jak je předložit správné úřední osobě – soudci? Možná soudci pověřenému mým případem, až na něj dojde – pokud vůbec? Jestli mě tu Anderson hodlá držet navždy bez obvinění, jako to zřejmě dělá doteď, nemohu čekat. Navždy je trochu příliš dlouho. Musím najít někoho zvenčí, kdo by předal informace soudci nebo třeba kapitánu Matthewsovi. Ano, někoho – ale koho? Pochopitelně to může být jen Debora. Nikdo jiný nemá dost obratnosti, *cojones* a čisté energie, aby to dotáhl ke šťastnému konci. Jedině Debora; a konečně jí mohu dát něco užitečného, až přijde.

... což udělá. Brzy. Aspoň myslím, že to nakonec udělá.

Nebo ne?

Ano. Přišla.

Konečně.

Plné dva dny po srdečném rozhovoru s Andersonem jsem opět zaslechl mocné kovové zvuky ohlašující, že se mé dveře otevírají. Znovu to byl nevhodný čas k otevření dveří, 11.07, a šlo zhruba o dobu, kdy mě předtím navštívil Bernie, tak jsem usoudil, že to bude on a vrací se s papíry už hezky seřazenými a možná i s datem mého soudu. Odmítl jsem myšlenku, že by mohlo jít o něco víc, třeba o milost od guvernéra nebo o papeže přicházejícího umýt mi nohy. Až příliš jsem

dovolil holubičce naděje, aby poletovala kolem mě, a pokaždé jsem ji nechal, aby obkroužila celu a vykálela se mi na hlavu. Proto ji už nehodlám vypustit.

A tak s výrazem trestanecké znučenosti, který jsem už dokonale zvládl, jsem dovolil Lazlovi, aby mě odvedl k oknu s tlustým neprůstřelným sklem a domácím telefonem na obou stranách doplněným židlemi; a na té protější seděla Debora.

Debora. Konečně.

S až trapnou dychtivostí jsem se vrhl k židli a sáhl po telefonu. Debora zpoza skla sledovala můj pohled s výrazem, který mohla mít klidně vytesaný z kamene, a pak záměrně pomalu zvedla sluchátko.

„Deboro!“ přivítal jsem ji zářivým úsměvem plným naděje – úsměvem, který byl tentokrát *skutečně* upřímný.

Debora na mě jen kývla. Výraz v jejím obličejí se nezměnil, ani trošku. „Už jsem myslel, že nepřijdeš,“ řekl jsem stále šťastný jako štěně a přetékájící vděčností.

„Já taky,“ opáčila, a i když jsem to nepokládal za možné, rysy jí zka-meněly ještě víc.

Začal jsem mít pocit, jako by slunečný den plný štěstí začaly zastírat tmavé mráčky. „Ale,“ namítl jsem a doufal, že vrátím věci do optimistických kolejí, „jsi tady. Přišla jsi.“

Debora neodpověděla. Seděla a zírala na mě, obličej jí ani trochu nezměkl.

„Přece tu jsi, nebo ne?“ zablekotal jsem; nevěděl jsem jistě, co říkám ani co tím myslím.

Debora se konečně pohnula. Přikývla, jen drobně, tak o centimetr nahoru a zase dolů. „Jsem tady,“ řekla. Neznělo to, že je nadšená ze současného místa svého výskytu.

Ale přece jen je *zde*, a na tom záleží. A tak jsem se po hlavě vrhl do vysvětlování svých objevů, předpokladů a dohadů ohledně veledůležitěho případu Dexterova dopadení. „Myslím, že mám důležitou stopu,“ vysypal jsem ze sebe. „Alespoň je to něco, odkud se dá začít. Byl tu Anderson – a z toho, co řekl a co povídal i můj právník, se zdá, že je celkem slušná možnost, aby...“

Hlas mi postupně odumřel. Debora nejenže vůbec neposlouchala mé nadšené drmolení. Stále s výrazem jako ze žuly navíc odložila sluchátko a odvrátila se – pryč od okna a pryč od možnosti, že by mohla třeba jen zahlédnout něco tak odporného, jako je moje maličkost.

„Deboro...?“ hlesl jsem hloupě, protože jsem viděl telefon ležící metr od jejího ucha.

Otočila se zpátky ke mně, skoro jako by to slyšela. A chvíli čekala – okamžik naplněný jen upřeným pohledem z kamenné tváře, ve které se jí usadil monotónně nepřátelský výraz. Znovu zvedla sluchátko.

„Nejsem tu, abych poslouchala tvoje bláboly,“ zavrčela.

„Ale to je... Ale potom... Ale proč?“ řekl jsem a na svou obranu musím uvést, že mě její komentář zpitoměl ještě víc, než se dalo soudit podle toho, co jsem právě řekl. Vlastně šlo přímo o zázračnou ducha-plnost, že jsem ze sebe vůbec dokázal něco dostat.

„Potřebuju, abys mi podepsal nějaký papíry,“ oznámila. Zvedla svazek úředně vyhlížejících dokumentů a přes jejich velký počet jsem pocítil slabou úlevu. Koneckonců jaké úřední dokumenty by se obtěžovala sem přinést, kdyby se netýkaly mého případu? A pokud skutečný skrytý význam „mému případu“ znamená i „mé propuštění“, tak z nově zformovaných temných mraků vysvitl slabý paprsek slunce.

„Ale ovšem,“ řekl jsem. „Moc rád ti to... Víš přece, že... O co jde?“ zeptal jsem se celý dychtivý se jí znovu zalíbit.

„Opatrovnictví,“ procedila s tak zaťatými zuby, že by jí slabika navíc nejspíš zlomila čelist.

Zmohl jsem se jen na překvapené zamžikání. Opatrovnictví? Vážně si mě chce vzít k sobě a ujmout se role zákonné pěstounky Dextera v nemilosti, dokud mé dobré jméno nebude opět očištěno? To zdaleka překračovalo, v co jsem vůbec doufal – a znělo to jako naprosté odpuštění, i když od Debory jen neoficiální. „Opatrovnictví,“ opáčil jsem ne-japně, „no, to je ovšem tedy – moc ti děkuju! Nenapadlo mě, že bys –“

„Opatrovnictví tvých dětí,“ skoro vyprskla. „Aby nemusely do děčáku.“ A podívala se na mě, jako kdybych plánoval dostat děti do sirotčince a byl to můj životní cíl.

Ať už z jejího výrazu, nebo slov jsem zůstal tak zkoprnělý, že jsem

nevěděl, jestli se ještě někdy dokážu nadechnout. „Ach,“ hlesl jsem. „No jistě.“

Debora konečně změnila výraz, což bylo rozhodně dobré. Na druhé straně ho vystřídal za pohrdavý škleb. „Na děti sis celou dobu ani nevzpomněl, co?“

Možná to pro mě není nejlepší vizitka, ale popravdě jsem na děti nemyslel. Cody, Astor a pochopitelně Lily Anne – musí se o ně někdo postarat, zatímco jsem ve vězení. A kdo jiný než Debora, jejich nejbližší příbuzná – protože můj bratr Brian pochopitelně naprosto nepřipadá v úvahu a... Čestně přiznávám, že jsem dětem nevěnoval ani prchavou vězeňskou myšlenku, což by určitě u kohokoli se skutečnými pocity teď vyvolalo velký pocit viny. Ale u mě ne. Na svou obhajobu však musím uvést, že jsem měl spoustu jiných témat k přemýšlení – například že jsem za mřížemi. Pro několikanásobnou vraždu, vzpomínáte? A nespravedlivě. „No,“ podotkl jsem, „jsem teď jaksi, ehm... uvězněný?“

„To jsem si myslela,“ odfrkla. „Ani sis na ně nevzpomněl.“

Na okamžik mě to tak zaskočilo, že jsem se nezmohl na odpověď. Sedím tady doslova v řetězech, mám důvod myslet si, že se z toho brzy stane můj setrvalý stav, a ona mi vyčítá, že nemyslím na děti. Které, a to je třeba zdůraznit, si mohou svobodně jít, kam se jim zachce, sedět na houpačkách, jíst pizzu a dělat, co se jim zamane. Byla to kapitální rána pod pás blížící se dokonce nespravedlnosti mého uvěznění, ale co nadělán, alespoň že se mi vrátil důvtip a přinesl s sebou o to větší vlnu nevole.

„Deboro, to přece vůbec není fér,“ ohradil jsem se. „Trčím tady bez nejmenší –“ A zase jsem musel trapně zmlknout, protože Debora znovu položila sluchátko a čekala, až přestanu mluvit.

Když jsem to udělal, počkala ještě minutu, než konečně sluchátko zvedla. „Ty papíry mi dávají plný práva na děti,“ řekla. „Najala jsem jim pečovatelku,“ oznámila a zamávala papíry „Podepiš je.“ Začala vstávat a mě zachvátila panika, celého mě prostoupila. Má poslední a jediná naděje odchází.

„Deboro, počkej!“ vykřikl jsem.

Zastavila se v nepříjemné pozici, nakrčená mezi vzpřímením a sedem, a mému horečnatě přemýšlejícímu mozku přišlo, že tak

zůstala hrozně dlouho, jako by se nemohla dočkat, až odejde, ale nějaký hloupý závazek ji zmrazil na místě, aby neutekla před něčím odpor-
ným. Oba jsme měli za to, že stejně odejde. Ale pak se k mé přihlouplé
úlevě znovu posadila a zvedla telefon. „Co je?“ zeptala se tím nejmr-
tější hlasem, jaký jen mohl vyjít z úst živé lidské bytosti.

Znovu jsem se zmohl jen na neoduševnělé zamžikání. Její „co je“
zaznělo tak bolestně jasně a zcela jednoznačně, že mě nenapadlo, co říct,
abych neurazil její inteligenci. Ale řekl jsem to i tak. „Potřebuju tvou
pomoc,“ hlesl jsem.

A jen aby dokázala, že i ona může urazit mou inteligenci, odpově-
děla: „Na co?“

„Abych se odtud dostal,“ upřesnil jsem. „Abych mohl nějak dokázat,
že... že –“

„Že jseš nevinnej?“ zavrčela. „Blbost.“

„Ale – já *jsem* nevinný!“

„Houby jseš,“ odsekla, poprvé vypadala a mluvila vztekle, konečně
však dala najevo nějakou emoci. „To *TY* jsi nechal Jackie samotnou, *ty*
jsi opustil Ritu a nechal ji zabít a *ty* jsi svěřil Astor vraždícímu *pedofi-*
lovi –!“ Viděl jsem, jak jí klouby prstů držících sluchátko zbělely. Zhlu-
boka se nadechla a obličej jí ztuhl zpět v chladnou bezvýraznou masku.
„Ukaž mi v tom nějakou nevinu, Dextere. Protože já ji nevidím.“

„Ale... ale Deb,“ zakňoural jsem. „Nikoho jsem přece nezabil.“

„*Tentokrát!*“ odsekla.

„Ano, ale... ale,“ zakoktal jsem, „ale kvůli tomu tady jsem. Kvůli *ten-*
tokrát. A já to...“

„*Tentokrát,*“ opáčila tíše. Ale i když mluvila klidněji, oči měla stále
tvrdé a nesmlouvavé. Naklonila se blíž ke sklu. „Kolikrát *jindy* jsi
někoho zabil, Dextere. A kolik bys zabil *dalších*, kdyby ses odtud
dostal?“ To byla férová otázka a odpověď by jistě odporovala mému
prohlášení o nevině, a tak jsem moudře neřekl nic a Debora pokračovala.

„Přemýšlela jsem o tom,“ řekla. „A nemůžu si pomoci. Víím, *řekl* jsi,
že táta celou tu věc pro tebe nastavil a tys jen –“ Znovu pohlédla stra-
nou. „Už to nezvládnou. Myslela jsem, že s tím dokážu žít, přivírat oko
a jen –“ Podívala se zpět na mě a už v ní nebylo ani trochu citu. „Ale

ted' tohle a já ani netuším, kdo sakra jseš. Možná jsem to ani nikdy netušila – klidně jsi mi mohl celou dobu o tátovi lhát a – on byl přece polda a veterán od *marináků!* Co by ti řekl *on*, Dextere? Co by ti řekl táta o týhle sračce, do který ses namočil?“

Zadívala se na mě a mně došlo, že chce, abych jí odpověděl, ale vzpomněl jsem si jen na: „Semper fi...“

Debora na mě zírala o chvíli déle. Pak se zaklonila v židli. „V noci se probouzím a myslím na lidi, cos zabil. A myslím i na ty, co ještě zabiješ, jestli se dostaneš odtud. Kdybych ti pomohla ven, bylo by to, jako bych je zabila sama,“ prohlásila.

„Myslel jsem, že ses s tím vyrovnala – víš, táta to tak nastavil a...“

Opět se zatvářila tak, že jsem to nedokázal doříct.

„Už to prostě nedokážu,“ řekla. „Je to špatný. A jde to proti všemu, co jsem kdy –“ mluvila stále hlasitěji, až se zarazila a pokračovala tišeji. „Patříš sem,“ poučila mě věčně. „Svět je lepší a bezpečnější místo, když jsi zavřenej.“

S její logikou se nedalo moc polemizovat, bylo by však kontraproduktivní to nezkusit. „Deb,“ namítl jsem. „Jsem tu přece za něco, co *víš*, že jsem neudělal. Nemůžeš mě v tom nechat – taková přece nejsi.“

„Nech toho,“ odsekla. „Nejsem přece z nějakýho blbýho projektu na záchranu nevinnejch. A i kdybych byla, vybrala bych si někoho, kdo si *zaslouží* zachránit.“

„Ale já nikoho jiného nemám,“ vypravil jsem se sebe a vši silou se snažil nekňourat.

„Ne, nemáš,“ potvrdila. „Nechals je všechny pozabíjet.“

„To není –“

„A ted' už nemáš ani mě,“ dodala. „Jseš v tom sám.“

„To přece nemyslíš –“

„Na to vem jed, že myslím,“ zasyčela. „Kdybych ti pomohla ven, jen bych pustila na svobodu zabijáka – a jen tak mimochodem si i zabila celou kariéru.“

„No výborně,“ neudržel jsem se. Její postoj mě tak vyvedl z míry, že jsem upadl do sarkasmu. „Pochopitelně, když jde o tvou *kariéru* – chápu, co je můj život ve srovnání s tvou *kariérou?*“

Hlasitě zaskřípala zuby a chřípí se jí rozšířilo a zbělelo; už od dětství jsem věděl, že jde o jasné znamení toho, že se dostává do úzkých. „Jestli si můžu udržet kariéru, nechat vraha ve vězení a současně i pomoci svému policejnímu oddělení –“

„Nepomáháš oddělení,“ uťal jsem jí a cítil, jak i ve mně narůstá podráždění. „Pomáháš jediné Andersonovi. A navíc tak, že opouští vlastního bratra!“

„Jen *adoptovanýho*,“ vyprskla. „Nejseš můj vlastní bratr.“

Ta slova zůstala dlouho viset mezi námi. Za sebe jsem cítil, jako bych zkameněl úžasem. Že by mohla na něco takového pomyslet, natožpak to říct, přesahovalo veškeré meze slušnosti, takže jsem ani nemohl uvěřit, že to skutečně řekla. Vážně se mi to jen nezdálo? Debora by přece nikdy... anebo *přece*?

A z její strany – Debora strávila převážnou část této věčnosti skřípáním zubů na mě. V jednu chvíli jí v očích cosi problesklo; jen prchavá myšlenka, skoro jsem viděl, jak si to vyčítá a ví, že něco takového nikdy neměla říct, a současně stále nemůže uvěřit, že to doopravdy řekla. Ale ten záblesk zmizel rychlostí vystřelené kulky, Deb se usadila na židli a udělala si pohodlí, pokývla, jako kdyby se jí ulevilo, že konečně ze sebe dostala to, co ji už nějakou dobu trápí. A pak, aby se přesvědčila, že mě naprosto a definitivně dostala na kolena, řekla to znovu.

„Jseš adoptovanej,“ prohlásila s jedovatým zadostiučiněním. „Vždyť vlastně ani nejsi můj bratr.“

Ještě na mě zírala jednu nebo dvě nekonečné chvíle, pak vstala, posbírala papíry a odešla pryč.

KAPITOLA 4

NEVÍM, JAK DLOUHO JSEM TAM SEDĚL. PŘIPADALO MI TO JAKO věčnost. Ale pak jsem si uvědomil, že mě Lazlo drží za rameno a říká mi, abych vstal. Nechal jsem se odvést do své cely a zavřít, ale vlastně jsem nic z toho, co se kolem mě dělo, neviděl ani neslyšel. V nebohém a otlučeném mozku mi znělo jen jedno a přehrávalo se to v nekonečné smyčce: *Vždyť vlastně ani nejsi můj bratr.*

Řekla to. Debora vážně řekla ta slova a vypadala dokonale spokojená s tím, že je vyslovila – a pak na potvrzení tu vražednou větu ještě zopakovala pro případ, že bych ji napoprvé přeslechl. Ale já ji slyšel. A slyším ji znovu a znovu, nemohu slyšet nic jiného a ani na nic jiného myslet.

Vždyť vlastně ani nejsi můj bratr.

Vím toho o sobě hodně. Vím například, že se nikdy nezměním. Vždycky budu Dexter Netvor, vypadám jako člověk, ale kráčím životem jednou nohou stále ve věčné temnotě. A také nedokážu cítit opravdové lidské emoce. To je skutečnost, která se nikdy nezmění. Nemám city. Nejsm jich schopen.

Co jsou pak ale tyhle hrozné věci, co mnou pronikají a rozbíjejí tlusté a pevné zdi, jež udržují mé Já v chladné nezúčastněnosti? Ta hrůza zažirající se mi do žaludku, pocit, že je vše kolem mě i ve mně nakažené, mrtvé, uhnívající a prázdné? O co by asi mohlo jít? Rozhodně to *vnímám* jako pocity.

Vždyť vlastně ani nejsi můj bratr.

Stěží, a opravdu jen tak tak, jsem dokázal pochopit Debořino rozhodnutí mi nepomoci. Kariéra pro ni znamená všechno a já konec-

konců skutečně jsem vše to, co řekla, a bála se, že budu i dál. Byl jsem a budu takový – nepochybně, nezměnitelně a dychtivě. Dávalo jistý smysl, že tak uvažuje, a i když jí takový plán nemohu nikdy schválit, mohl jsem alespoň pochopit duševní pochody, které ji k němu vedly.

Ale tohle, takové naprosté odmítnutí celého společného života, úplné popření rodinných pout táhnoucích se zpátky do let s mámou a domem v Grove, a zahrnujících dokonce svatého Harryho a jeho Plán – vzít jen tak nějakých třicet let naší existence a odhodit je jako zvíře přejeté na silnici –

– a pak mi to vmést do tváře ne jednou, ale *dvakrát*, tak chladně, nekompromisně a, třeba zdůraznit, i *krutě*... tak to nepochopím. Zdaleka tím přesáhla pouhý pud sebezáchovy a ponořila se hluboko do nadreálné říše lidských emočních podlostí, do království někomu jako já navždy uzavřenému – myslím tu emoční stránku – kam nikdy nedokážu sestoupit. A neumím si ani představit, jaký sled okolností by mě dovedl k tomu, abych odmítl Deboru takovým naprostým, rozhodným a zřetelným způsobem. Ať jsem nad tím dumal sebevíc, něco takového bylo zcela mimo mé chápání.

Vždyť vlastně ani nejsi můj bratr.

A ta smrtící věta mi zněla v uších, dokud večer nezhasli světla.

A stále tu byla i ráno, když se v půl páté rozezněl poklidný a zcela zbytečný zvonek. Nemusel mě budit. Neusnul jsem. A ani jsem nevyvíjel žádnou jinou činnost. Vlastně jsem jen ležel na pryčně a poslouchal nekonečnou smyčku Debořina hlasu, jak mě vyřazuje z celého života do věčné osamělé temnoty.

Donesli snídani a kdosi zodpovědný, leč neviditelný mi ji prostrčil šuplíkem ve dveřích. Zřejmě jsem ji i snědl, protože byl tác prázdný, když jsem ho prostrkoval zpět. Ale nedokážu říct, co jsem jedl. Mohlo to být cokoli: opečené žabí blitky, smažené čenichy vačic, lidské prsty, prostě cokoli. Nevšiml bych si.

Ale věci se mění. Bez ohledu na naše snažení nic nezůstává takové, jaké je. Jak jste si možná všimli, všechny věci se musí měnit a pak i skončit. V jistém bodu i ta největší mizerie začíná vybledávat. Život

nebo to, co označujeme za život, se plouží dál nekonečnými unavenými kroky a my se nějak ploužíme s ním, pokud máme to štěstí. A postupně se naše malé myšlenky začnou vsakovat do jámy zoufalství, kde teď ležím, a musím říct, kde si i rochním. Takový už je sám proces rochnění, začínal jsem si utrpení trochu moc užívat, což mě nakonec uvedlo opět do rozpoložení připomínajícího bdělý stav. Uvědomil jsem si, že si opakuji vlastní smyčku v dokonalém souznění s Debořinými tvrdými slovy. Šlo o jednoduchý nápěv, rozsmarnou verzi dobře známé staré písničky „Já chudáček“. A protože jsem si alespoň vědom toho, že to dělám, mám vědomí sebe sama, a tudíž vědomí jako takové.

A tak těsně před donáškou chutného oběda tvořeného sendvičem s prapodivným hnědým masem Dexter vstal z mrtvých. Sedl jsem si, postavil se a provedl pár protahovacích cviků. Pak stále s vědomím toho, jak naprosto zoufalá a opuštěná troska teď jsem, jsem se pustil do přemýšlení. Můj právem proslulý mozek byl to poslední, co mi ještě zůstalo, a užívám ho jen k přehrávání krátké kruté písničky stále dokola, což není optimální funkce tak vzácného a cenného dílu soustrojí.

A tak jsem začal přemýšlet. *No dobrá*, usoudil jsem, *sedím ve vězení. Anderson si naplánoval, že mě tu bude držet bez soudu. Debora mě opustila. Můj advokát přidělený soudem vypadá na přepracovaného nepřiliš schopného zoufalce. Ale je všechno tohle skutečně konec světa? Určitě ne! Stále mám sebe a s mým tak skvěle vyladěným strojem se dá udělat hodně.* A když jsem o tom tak přemýšlel, hned jsem se cítil trochu lépe – i když mě stále nenapadalo, co bych mohl udělat, aby mi to pomohlo dostat se odtud. Ale i o tom budu přemýšlet a dřív nebo později přijdu na nějakou pekelně prohnanou fintu.

Nicméně příštích pár dní jsem nic takového neobjevil, ať jsem mozkové spřežení pobízěl sebevíc. Kdybych se jen dokázal dostat ve forezním skladu k důkazním materiálům vražd, ze kterých jsem obviněný, určitě bych zvládl shromáždit dost důkazů potvrzujících mou nevinu. A důležitou součástí mé práce je svědčit u soudu; tato tvrdá zkušenost mě naučila, jak předkládat fakta v přesvědčivé podobě soudci a porotě. Obvykle to byla celkem zábava, protože stačilo věci jen trochu zdramatizovat. Za ty roky jsem se stal přeborníkem na spojování různých

faktů a jejich podání tak, aby v soudní síni tancovaly svorně čtverylku. Je pochopitelně možné, že Anderson vložil na forenzní důkazy své velké slizké pracky. Pak ovšem velmi pravděpodobně něco důležitého přehlédl – anebo zanechal na všem mastné otisky prstů, takže bych ho mohl obvinít z manipulace s důkazy. Ať tak nebo tak, byl jsem si naprosto jistý, že bych našel něco, s čím by se dalo pracovat – jen kdybych se dostal do své laboratoře...

Tedy jestli je stále ještě *moje*. Další věc, o které jsem zatím nepřemýšlel. Vyhodili mě, suspendovali, dočasně na mě zapomněli, nebo co? Nevím a může v tom být zásadní rozdíl.

Ale je tam Vince Masuoka, nejbližší bytost, kterou mohu označit za přítele. Určitě tam ještě pracuje – a určitě mi i pomůže, ne? Vzpomínal jsem, co všechno o něm vím. A bylo toho překvapivě málo, když uvážím, že jsme tolik let pracovali spolu v dokonalé shodě. Víím, kde bydlí – uspořádal mi ve svém domku loučení se svobodou. Víím, že o Halloweenu chodí v kostýmu Carmen Mirandové. Víím, že rád vyseďává po klubech a že mě několikrát pozval, ať se k němu připojím. Pokaždé jsem se ale vymluvil na rodinné povinnosti. A víím, že se usmívá stejně falešně jako já, i když zdaleka ne tak přesvědčivě. To je jedna z věcí, která mě s Vincem sblížovala; stejně jako já si neví rady, jak se začlenit do zbytku světa.

Ale kromě toho, co vlastně opravdu víím o Vinci Masuokovi? Když jsem vše prošel a hezky seřadil, nevypadalo to moc úctyhodně, jen pár drobných faktů, které se dají dočíst všude, a přesto byl *on* můj nejbližší přítel. Není to stejné i u lidí? Copak někdo skutečně *zná* někoho jiného, i kdyby ho „znal“ sebelépe? Přišlo mi to nemožné.

A také mi to přišlo jako hloupá slepá ulička. Nesejde přece na tom, jak dobře Vince znám. Důležité je, že mi pomůže. *Musí*. Je už poslední, kdo mi zůstal. Je oficiálně mým přítelem – a když vás nechá tak dramaticky ve štychu rodina, zbývají jen přátelé. A můj přítel Vince mi pomůže.

A tak se mým dalším gigantickým duševním projektem veřejných prací stalo to, jak bych mu mohl předat zprávu. Předpokládal jsem, že Anderson udusí v zárodku všechny mé pokusy o komunikaci s kýmkoli.

Proto nemohu jen tak zavolat a říct Vincovi, co od něj potřebuji.

Anderson by to zatřhl, a kdyby ne, v každém případě by zjistil, o co se snažím, a zabránil by tomu. K jeho osobnímu kouzlu patřilo i to, že rád šikanoval druhé, a určitě by si na Vince zasedl, a to mnohem tvrději a důsledněji, než by chudáček malý Vince snesl. Proto jsem musel najít způsob, jak dát Vinceovi vědět, že potřebuji pomoc, a současně svést Andersona ze stopy.

Vážně se nerad vychloubám, ale mám už tolik podpůrných důkazů, že by bylo lživé tvrdit, že nejsem až ďábelsky chytrý. Neberu to jako svou zásluhu, už jsem se tak narodil. Něco tak primitivního jako zpráva, které by Vince porozuměl a Anderson ne, by pro mě měla být brnkačka. Uvažoval jsem plný sebedůvěry, jistý si tím, že se mi v zaměstnaném mozku vylihne nějaký jasný a prohnáný figl. Nemělo by to zabrat víc než pár příjemných minut.

Avšak o den později jsem stále ještě přemýšlel. Možná zdejší dieta, i když je výživná a komplexní, neobsahuje dost ryb na to, aby můj mozek pracoval na nejvyšší otáčce. Nevymyslel jsem vůbec nic a inspirace stále v nedohlednu, když znovu krátce po lahodném poledním dlabanci zacvakaly závory na mých dveřích. Opět se otevřely a Lazlo mi pokynul a řekl: „Je tu váš právník.“ Skoro určitě šlo jen o výron mé představitivosti, ale zdálo se mi, že do slov vložil trochu víc úcty než posledně.

Vyšoural jsem se z cely a došel k velkému tlustému oknu, abych se znovu setkal s Berniem a jeho zázračně poletujícími dokumenty – a zastavil jsem se jako zkamenělý v půlce pohybu. Protože tam Bernie nebyl. Místo něho seděl za sklem na židli jiný muž. Nevypadal jako nikdo, koho jsem kdy viděl, tedy kromě ve filmech. Vše na něm jakoby vyzařovalo chladnou sebejistotu, moc a peníze. Zatímco Bernie byl bledý, tenhle byl opálený, odpočatý a suverénní, ne uštváný a vyčerpaný, a na sobě měl oblek, který se tak lišil od levných, špatně padnoucích a pytlovitých Bernieho šatů, že muselo jít o úplně jiný druh oděvu.

Mužův oblek totiž žil vlastním životem. Jen jiskřil vitalitou a důvtipem a vyzařoval stejné dokonalé charisma jako muž, který ho vyplňoval. O takovém obleku se zdává ctižádostivým krejčím, když se doslechnou, že do města přijede král.

Ucítil jsem na rameni Lazlovu ruku, otočil jsem se a věnoval mu tázavý pohled. Jen přikývl a postrčil mě k oknu.

A tak jsem se posadil s přesvědčením, že došlo k nějaké velké a komické chybě, ale chtěl jsem hrát dál už jen proto, abych zahlal nudu. Pohlédl jsem přes sklo na muže; pokývl a obdařil mě krátkým profesionálním úsměvem. Držel nádherné kožené italské desky s úhledně srovnanými papíry. Druhou rukou zdvihl sluchátko, ukázal mi ho a nabádavě pozvedl obočí.

Zvedl jsem sluchátko na své straně.

„Pane Morgane,“ pronesl rázně – a ani se nemusel podívat do papírů. Možná si nechtěl zamazat ty kožené desky.

„Ano. Tedy, jsem to já, ale...?“

Znovu přikývl a věnoval mi úsměv, který vypadal téměř přátelsky, ale věděl jsem, že je do posledního kousku stejně chladný a falešný jako můj. „Jsem Frank Kraunauer.“

Zamrkal jsem. To jméno jsem četl jen v novinách. To jméno se vyslovuje, pokud vůbec, jen uctivým šepotem. Právnický celebrit Frank Kraunauer vysekal dalšího příšerně vinného klienta, zatímco ten popíjel na své jachtě šampaňské. Onen nelidský zloduch byl pochopitelně vinný, ale obhajoval ho *Frank Kraunauer*. Vrazi a šéfové drogových kartelů v jeho přítomnosti jen kvetou, protože stačí, když Kraunauer promluví, a okovy z nich samy spadnou. Je to král ranařů našich soudů, každým úderem pošle dalšího ze zločinců do bezpečí.

A teď je z nějakého důvodu tady, aby se podíval na mou maličkost?

Kraunauer mi dal několik vteřin, abych vstřebal kolosální prestiž jeho jména, a pak navázal: „Byl jsem najat, abych vás zastupoval. Pochopitelně jestli si chcete raději ponechat soudem přiděleného zástupce pana Feldmana...?“ Usmál se při tom ještě víc, zjevně ho pobavila představa, že by někdo mohl být tak naivní a dát přednost Berniemu před Ním.

Mě osobně to nepobavilo. Cítil jsem překvapení, zmatek – a musím přiznat, že i jisté podezření. „Nejsem si jistý,“ prohlásil jsem opatrně. „Kdo vás najal?“

Trpělivě přikývl a nasadil výraz člověka, který si váží obezřetnosti u potenciálních klientů. „Smlouva je trochu nestandardní,“ připustil –

on, muž, který již hájil kmotry drogových mafií a nejspíš je zvyklý na platby formou kufříků plných krví nasáklých krugerrandů. „Nícméně jsem zplnomocněn vám sdělit, že jsem byl pověřen panem Hermanem O. Atwaterem.“ Naklonil hlavu na stranu a zatvářil se současně pobaveně i svrchovaně sebejistě a zasvěceně. Pochopitelně mu v tom hodně pomohl i oblek. „Znáte pana Atwatera?“ zeptal se a zvedl dokonale vykartačované obočí.

Podal výkon hodný obdivu, možná dokonce potlesku. Dexter však není dnešní, alespoň Dexterův mozek pracuje na oblíbené frekvenci devíti milionů otáček za minutu. Zprvčé zřejmý fakt – neznám nikoho jménem Herman O. Atwater a nikdy jsem ani neznal. Zadruhé – nepřipadá mi korektní myslet si, že by někdo naprosto neznámý a cizí najal *pro mě* nejschopnějšího, a tudíž i nejdražšího právníka v Miami. Takže to jméno musí obsahovat nějaký klíč.

Ale proč? Jediný možný motiv pro falešné jméno je zachování anonymity, což znamená, že pan Atwater nechce, aby někdo věděl, že je se mnou ve spojení –

Ale počkat: určitě chce, abych *já* věděl, kdo je on. Anebo, abych byl spravedlivý, kdo je *ona*. Pouze někdo mně blízký by šel do takového výdaje a najal Kraunauera, jehož finanční požadavky jsou legendární. Ale nikdo mi ve skutečnosti tak blízký není, alespoň ne z těch, kdo jsou naživu. Nemůže to být nikdo z přátel, protože kromě Vince žádné jiné nemám. A vím až bolestně jistě, že to není Debora. Vyjádřila svůj postoj průzračně jasně a nevěřím, že by ho tak dramaticky změnila.

Pokud vyloučím přátele a rodinu, kdo mi zbývá? V celíčském světě není nikdo jiný, komu by nebylo dokonale jedno, jestli žiju, nebo jsem už umřel – i když se zdá, že seznam těch, kdo by mě raději viděli mrtvého, nám nějak narůstá. Takže ne cizinec, ne přítel, ne rodina, čímž zbývá –

Znovu jsem zamžikal. Paprsek světla se zařízl do tmy a do bouřlivého víru v Dexterově mozku.

Snažil jsem se ze všech sil přijít s něčím chytrým. A někdo mě právě překonal, hladce a naprosto. Vlastně už uběhl několik kol, zatímco já stále klečel v blocích a děsil se výstřelu startérový pistole. A v záplavě hřejivé

a nádherné úlevy jsem ucítil, jak se mi konečně vrací mentální schopnosti, a už jsem věděl, o koho jde. Všechno bylo obsažené v tom jménu.

Herman O. Atwater.

„O“ neznamenalO Oscar nebo Oliver, dokonce ani Olifant. NeznamenalO totiž vůbec nic. *Připojovalo* se. K *Herman*. Jako *herman-o. Hermano*. A každý obyvatel mého dobrého města by vám řekl, že je to španělsky *bratr*.

Atwater byl prostě jen konečný důkaz, poslední stopa, narážka tak dokonale soukromá a osobní, že nejspíš nikdo jiný na světě nemohl vědět, co znamená. Nebylo to jméno, ale místo: *at the water, ve vodě*, nejvýznamnější místo mého života. *Ve vodě*, v nákladním kontejneru jsem byl vyrván z normálního života a znovu zrozen v krvi. Ve vodě, kde ubohého traumatizovaného čtyřletého Dexterův nalezli, když tři dny seděl v louži matčiny krve, sám na světě jen s matčinou useknutou hlavou – a s jednou další, relativně živou bytostí, i když uvnitř stejně totálně mrtvou jako já.

Malý chladný kontejner *ve vodě*, útulný a opuštěný v děsivě lepkavé rudé spoušti, jen pro nás tři: mámu, mě a mého *hermano*. Mé pokrevní svazky.

Můj bratr, znovuzrozený stejně jako já na okraji vody. *Hermano* Atwater.

Brian.

Tak mě nakonec *celá* má rodina nevyhodila na smetiště. Skutečná rodina za mnou přišla. Bratr Brian mi najal nejlepšího právníka ve městě.

Kdyby těmto myšlenkám trvalo stejně dlouho proletět mi hlavou jako je popsat, Kraunauer by už jistě odešel na nějakou důležitou schůzku se svou mani-pedikérkou. Když je však Dexterův mozek ve vysokých obrátkách, takový oslnující logický řetězec jím prolétne mžiknutím oka a neuplyne skoro žádný čas, a tak jsem se na Kraunauera usmál a přikývl. „Ovšem,“ řekl jsem do telefonu. „Drahý Herman. Je to od něj moc pozorné.“

„Znáte se s panem Atwaterem?“ zopakoval.

„Přirozeně,“ ujistil jsem ho.

„A přejete si, abych vás v této záležitosti zastupoval? Spíš než pan Feldman?“ navázal a zopakoval i malý a mírně nadřazený úsměv.

Vrátil jsem mu ho mnohem výraznější a daleko upřímnější. „Rozhodně,“ prohlásil jsem důrazně.

Přikývl, pak ještě jednou, a otevřel ty nádherné kožené desky způsobem, který říkal: *Ovšem, jak jinak, a teď se pustíme do práce.* Pohlédl dolů do papírů a potřásl hlavou. „Obávám se, že tu došlo k jistým, celkem... *mimořádným...*“, odmlčel se a vzhlédl ke mně, „nekalým praktikám?“

Nebyl jsem si jistý, co tím myslí, ale současné zkušenosti mi napovídaly, že asi nepůjde o nic pozitivního. „A to je *dobré?*“

„*Dobré,*“ opáčil, jako kdyby šlo o sprosté slovo. „Ne, pokud vám záleží na dodržování zákonů.“ Nesouhlasně potřásl hlavou, ale špičák mu zasvítíl, jako když se vlk pokouší zamaskovat tesáky a skoro se mu to povede. Zvedl papíry. „Obávám se, že nic z toho nemohu nazvat *dobrým.*“

„Aha,“ podotkl jsem stále nejistý, jak to mám brát. „A co to znamená? Myslím pro mě?“

Kraunauer se usmál a nyní byly ty vlčí zuby venku a všichni je mohli vidět. „Řekněme to raději takto,“ spustil. „Jestli budete zítra touto dobou ještě sedět zde v TGK, znamená to, že jsem mrtvý.“ Sklapl desky a dovolil úsměvu, aby se roztáhl od ucha k uchu. „A já neplánuji v dohledné době zemřít, pane Morgane.“